

Dr Craig Keener , Rzymianie, Wykład 6, Rzymian 3:24-5:11

© 2024 Craig Keener i Ted Hildebrandt

To jest dr Craig Keener w swoim nauczaniu na temat Listu do Rzymian. To jest sesja numer 6 na temat Rzymian 3:24-5:11.

Podczas ostatniej sesji rozmawialiśmy o tym, że wszyscy są jednakowo zagubieni, czy to Żydzi, czy poganie.

Dlatego Paweł będzie argumentował, że wszyscy przychodzimy do Boga w tych samych warunkach, a Bóg zapewnił nam te warunki jako dar w Jezusie Chrystusie. Toczy się dyskusja na temat tego, czy wersety 24 i 25 są tradycją przed Pawłową, ale tak czy inaczej, z pewnością jest to coś, w co Paweł wierzył, ponieważ się tym posługuje. Mówi o usprawiedliwieniu jako o darze, o przysługi Bożej z łaski. Jest to termin, który może oznaczać różne rzeczy, ale często oznacza hojność.

Było to coś, co ofiarowałby dobroczyńca, a waszą odpowiedzią na łaskę byłoby oddanie dobroczyńcy czci. Werset 24. Mówi tu także o odkupieniu.

Jest tu skupienie wielu terminów, które mają ważne tło Starego Testamentu. Odkupienie zostało wykorzystane do wyzwolenia niewolników i dlatego przywołuje na myśl to, czego Bóg dokonał podczas wyjścia. Porozmawiamy więcej o koncepcji Nowego Exodusu, gdy dojdziemy do rozdziału ósmego.

W greckim tłumaczeniu Starego Testamentu istnieje pokrewny czasownik. Czasami zawiera cenę okupu, co zwykle było sugerowane we wcześniejszej grece. Nie musiałoby to być tutaj sugerowane, ale kontekst może sugerować, że krew Jezusa jest taką ceną.

Masz tę myśl w Liście do Hebrajczyków 9:14 i 15, 1 Piotra 1:18 i 19 i być może w Objawieniu 1:5 i 5:9. Jest to więc koncepcja dość rozpowszechniona we wczesnym chrześcijaństwie. Odkupienie. Nasze wyzwolenie dopełni się w przyszłości, w ósmym rozdziale Listu do Rzymian i wersecie 23, gdzie wzdychamy, oczekując pełnego odkupienia naszego ciała.

Najwyraźniej nie mamy jeszcze naszych ciał zmartwychwstałych, zwłaszcza kiedy dotrzecie do mojego wieku, doskonale o tym wiecie, ale zostanie to ukończone w przyszłości. List do Efezjan 1:14 używa tego w ten sposób. Efezjan 4:30, Łukasza rozdział 21, werset 38, spójrz w górę, zbliża się Twoje odkupienie.

Ale tutaj to już zostało zrobione. Myślę, że rozmawialiśmy o tym, co już-nie-jeszcze. Mamy przedsmak naszego przyszłego dziedzictwa.

Cena z pewnością została już zapłacona. Bóg już dokonał tego, co należy zrobić, aby zaowocowało to w naszym życiu. Zatem nie mamy jeszcze odkupienia ciała, ale w zasadzie tak, mamy swoje odkupienie, ponieważ przyjęliśmy już Chrystusa, a zwłaszcza praca została już wykonana.

Już nas uwolnił od tego, co musiał zrobić. Możesz zwrócić uwagę na język wolności w rozdziale szóstym, wersetach od szóstego do 23, a także w 7:25, 8:15 i 21. Odkupienie oznacza, że zostałeś uwolniony.

O okładce Arki Przymierza mówi w wersecie 25. Używa terminu hilasterion, który ma charakter poznawczy, hilazmos i kilku innych terminów, które często są cytowane w tym kontekście. Ale konkretnie hilasterion w wersecie 25, odnosi się do pokrywy Arki Przymierza.

Takie określenie można znaleźć w greckim tłumaczeniu Księgi Wyjścia 25:17-22. Znajdziesz to w odniesieniu do Arki Przymierza w dziewiątym rozdziale Listu do Hebrajczyków, w wersecie piątym. Tłumaczenie to zostało uznane przez Orygenes, Lutra i Tyndale'a, ma więc za sobą długą historię. Jaki jest sens porównania? W jakim sensie Jezus i krzyż przypominają pokrywę Arki Przymierza? Cóż, Arka Przymierza była miejscem boskiej obecności, ale była również używana podczas rytuału Dnia Pojednania.

Dzieje się tak po wzmiance o krwi Jezusa, a więc prawdopodobnie ma to związek z miejscem, w którym przelano krew Jezusa. Ukrzyżowanie nie zawsze było krwawe, chociaż Kolosan i Ewangelie wspominają, że Jezus został przybity do krzyża, więc w jego przypadku byłaby to krew. Ale ukrzyżowanie nie zawsze było krwawe, chociaż w rzeczywistości w połączeniu z biczowaniem prawdopodobnie zwykle tak było.

Ewangelie jednak bardziej posługują się krwią, aby opisać znaczenie śmierci Jezusa niż samo wydarzenie. To znaczy, tak, jego krew została przelana, ale po co ta krew została przelana? Jeśli chodzi o Dzień Pojednania, coroczne poświęcenie tego świętego miejsca odbyło się poprzez ofiarną krew, Księga Kapłańska 16 wersety 14 i 15. Jezus jest miejscem, w którym ludzie, którym przebaczone, spotykają się z Bogiem, ponieważ Bóg zapewnił nam pojednanie.

Cóż, CH Dodd, bardzo dobry uczonec, miał wiele dobrych pomysłów, ale wątpi, czy miało to znaczenie przebłaganie w Starym Testamencie. Właściwie widziałem, jak niektórzy uczeni cytują wszystkie przykłady tam, gdzie to nie oznacza, i pomijają wszystkie przykłady, gdzie tak nie jest. Tak czy inaczej, ofiary za grzech i przebłaganie rzeczywiście łagodziły gniew.

Było to prawdą zarówno w Starym Testamencie, jak i na starożytnym Bliskim Wschodzie. To znaczy, Hetyci mieli rytuały związane z tym i tak dalej. Pasuje to również do kontekstu Przybytku, krwi jako śmierci ofiarnej.

Pojawia się to także gdzie indziej we wczesnym chrześcijaństwie, gdzie mowa o prześlęganiu i oczyszczeniu, 1 Piotra 1:2.19, 1 Jana 1:7. Ofiarnicza krew Jezusa inauguruje przymierze. Mamy ten język z Księgi Wyjścia 24 :5 i 8 we fragmentach dotyczących Ostatniej Wieczerzy, w których przemawia Jezus, 1 Koryntian 11:25, Marka 14:24. Mamy także jego krew, krew ofiarną, inaugurującą przymierze w Liście do Hebrajczyków 9,18-20, 10,29, 12,24, 13,20. W tym sensie List do Hebrajczyków jest raczej krwawą księgą. Niektórzy inni używali hilasterionu w przenośni.

4 Księga Machabejska 17:22, prawdopodobnie z I wieku, mówi o pojednaniu ofiarowanym przez ludzką śmierć, aby odwrócić gniew Boży od ludzi i używa tego samego języka, hilasterion . Kontekst 4 Księgi Machabejskiej, poprzedniego wersetu, mówi o okupie. A więc oferowana płatność.

Istnieje inne określenie, ale idea odkupienia męczeńskiego pojawia się wcześniej już w 2 Księdze Machabejskiej 7, a także w 4 Księdze Machabejskiej 6. Chodzi o to, że cierpienie jednej osoby lub cierpienie kilku osób może odwrócić gniew Boży od ludzi, ponieważ oni wziąć cierpienie w miejsce kogoś innego. Zatem idea ta była już wówczas dostępna w judaizmie. Przeprowadzono wiele badań na ten temat pod kątem tła, w tym Jinte Kim, który opublikował szereg artykułów, a właściwie opublikował swoją rozprawę doktorską na temat koncepcji pokuty w różnych starożytnych kręgach żydowskich.

Martin Hengel miał tam do czynienia z niektórymi, zwłaszcza w kręgach greckich, ale Jinte Kim rozwinął to, szczególnie w kręgach żydowskich. Cóż, pomyśl, że jest to pokuta, pasuje do Rzymian. Pasuje to do obecnego kontekstu gniewu Bożego.

Rzymian 1:18, 2.5 i 8, 3:5, 4:15. W tym kontekście dużo mówił o gniewie. Jednym z powodów, dla których niektórzy dzisiejsi teolodzy nie lubią rozmawiać o prześlęganiu gniewu Bożego, jest to, że nie podoba im się koncepcja Boga gniewnego. Ale będziesz musiał wyjaśnić całą masę fragmentów Pisma Świętego, jeśli powiesz, że Bóg nie ma gniewu.

Można powiedzieć, że jego gniew jest inny niż nasz. Jego gniew to nie tylko utrata panowania nad sobą. Jego gniew opiera się na sprawiedliwości.

Możesz to powiedzieć. To inna kategoria. Być może nasz sposób pojmowania gniewu jest inny, ale nie można powiedzieć, że nie można prześlęgać gniewu, że istniało takie zrozumienie.

Znajdujemy to także w rozdziale 5, wersetach 9 i 10, gdzie jest powiedziane, że krew Jezusa odwraca od nas gniew Boży. W rozdziale 8, w wersecie 3, używany jest język, który jest również *peri hamartias*, ale biorąc pod uwagę sposób użycia tego wyrażenia w Septuagincie i jego tłumaczenie w tym miejscu, może ono również wyrażać śmierć Jezusa jako ofiarną w rozdziale 8, w wersecie 3. Oraz nie ogranicza się to do Rzymian. Mam na myśli, że Paweł mówi o śmierci Jezusa jako Chrystusa, o baranku paschalnym złożonym za nas w ofierze w 1 Koryntian 5:7, jak sądzę, i tak dalej.

A Paschę w tym okresie rozumiano jako ofiarę. Można to zobaczyć u Józefa Flawiusza. Wierzę, że widać to w Exodusie.

W każdym razie Paweł mówi, że Bóg już wcześniej przepuścił grzechy, zamiast wymierzyć im karę, na którą słusznie zasłużyli (w. 25. Niedowład oznaczał odroczenie lub zaniedbanie kary). Nie oznaczało to, że nie nadejdzie, ale odkładanie tego na później lub zaniedbywanie, ponieważ wiedział, że zapewni coś później.

Teraz więc demonstruje swoją prawość. Jest zarówno sprawiedliwy, jak i tym, który usprawiedliwi swój lud, ponieważ wyrok sądu został już wykonany na Jezusie poprzez jego odkupieńczą śmierć. Boża sprawiedliwość obejmuje zarówno sprawiedliwość, jak i wierność przymierzu, 1:17 i 18, rozdział 3, wersety od 3 do 8. Bóg jest sprawiedliwy, aby ukarać grzech.

Bóg jest także sprawiedliwy, jeśli przebaczy grzech i będzie wierny swojemu przymierzu, ponieważ Bóg jest tak wierny, że zapewnił nam sposób na otrzymanie przebaczenia. Jeżeli odrzucimy ten sposób, to nie będzie to wina Boga. Pozwolił nam Go zaakceptować lub odrzucić, ale utorował nam drogę.

Zatem żadnego chlępienia się, rozdział 3, werset 27. Jeśli celem prawa były uczynki, cóż, można by się chlubić, ale celem prawa jest wiara. Widzimy to tutaj i zobaczymy to także później w Liście do Rzymian, gdzie celem prawa jest wiara i sprawiedliwość przez wiarę.

W całej argumentacji Pawła prawo poświadcza sprawiedliwość Boga, a nie ludzkości (3:21 do 23). Mówi, że w wersecie 31 będzie kontynuował stwierdzenie, że wiara ustanawia prawo. Wiara nie podważa prawa.

Przeciwnie, wiara ustanawia prawo. Porozmawiamy o tym więcej, gdy dojdziemy do wersetu 31. Mamy analogie w samym prawie, w samej Torze, takie jak odkupienie i pokuta.

Paweł odnosi się do nich w 3:24 i 3:25, mówiąc o odkupieniu i *hilasterionie*, przebłagalni arki, gdzie może nastąpić pojednanie w Jom Kippur, dzień pojednania. Zatem jesteśmy usprawiedliwieni poprzez poleganie na Bogu, a nie na naszych

własnych zasługach, 3:28. Cóż, ta koncepcja kontrastujących podejść do prawa, przez jakie prawo jesteśmy sprawiedliwi? Niektórzy ludzie tłumaczą to na podstawie jakiej zasady jesteśmy stworzeni, prawda? Ale w kontekście nomos oznacza prawo i nie ma powodu, aby tutaj zmieniać jego znaczenie. Ma to sens, szczególnie w szerszej argumentacji Pawła, w której używa tego języka w innym miejscu Listu do Rzymian.

Przez jakie nomos, przez jakie prawo? Czy dzieje się to na mocy prawa chwały, prawa uczynków, podejścia do prawa, które ma związek z uczynkami i osiągnięciem sprawiedliwości? Czy też o prawie wiary, podejściu wiary do prawa, właściwej odpowiedzi wobec Boga, prawo uczy na przykład w Księdze Rodzaju 15,6, która będzie tematem Rzymian 4. Kontrastowe podejście do prawa rozdział 8 i werset 2, prawo ducha życia w Chrystusie Jezusie uwolniło cię od prawa grzechu i śmierci. Kiedy prawo jest wypisane w sercach przez ducha, jak o tym mówił Ezechiel 36, werset 27, to właśnie to powstrzymuje je od bycia prawem grzechu i śmierci. To po prostu wydaje na nas werdykt, że nie dotrzymaliśmy Bożych standardów.

Rozdział 9, wersety 31 i 32, rozdział 10, wersety od 5 do 8, wszystkie mówią o dwóch różnych podejściach do prawa. A podejście, które zaleca Paweł, to podejście, dzięki któremu możemy zostać zbawieni, a nie po prostu potępieni. Chodzi o to, że pomimo prawa Żydzi i poganie przychodzą do Boga na tych samych warunkach, 3:9 i 22.

Jest tylko jeden Bóg. Jest 3:30. To jest kamień węgielny judaizmu, Szema. Shema Izrael Adonai Eloheinu Adonai Echad [Deut. 6:4]. Tutaj, Izraelu, Pan, nasz Bóg, Pan jest jeden. Paweł jednak wyciąga z tego wnioski teologiczne. Cytuje to gdzie indziej.

Jezus cytuje to w 12 rozdziale Marka. Paweł cytuje to gdzie indziej, np. w 1 Liście do Koryntian, 8, wersecie 5 i 6, gdzie odnosi to do boskości Boga Ojca i Jezusa. Ale stosuje to tutaj teologicznie, mówiąc, że musi być jeden Bóg dla całej ludzkości.

Nie jest on jedynym Bogiem Izraela. On nie jest Bogiem samego narodu żydowskiego, wersety 29 i 30, ale jest Bogiem wszystkich ludzi. Wielu powoływało się na Bożą supremację nad duszą Izraela lub na wywyższenie w czasach ostatecznych, ale Paweł odnosi to do Bożej opieki nad całą ludzkością.

Czy istnieje zatem oddzielny sposób pisania? Żydzi od wierności, ek pisteos, od wiary Bożej lub wierności, Poganie dia wiara lub wierność w 3:30, ponieważ dla każdego z nich używa osobnego przymka. Żydzi będą wierni, poganie będą wierni. Właściwie zróżnicowanie stylistyczne było bardzo ważne w retoryce i było w niej bardzo powszechne.

I prawdopodobnie jest to po prostu inny sposób powiedzenia tego samego. Egzegeci czasami trudzą się nad tego typu szczegółami, ale ty czytasz inną starożytną literaturę. Czasami tych słów używano zamiennie, zwłaszcza w języku greckim koine, greckim tego okresu.

Kontekst jest taki, że zarówno w przypadku Żydów, jak i pogan musi to być wiara Jezusa, 3:22, a nie uczynki prawa, 3:19 do 20. 3:31 stanowi punkt zwrotny w argumentacji Pawła. Prawo wspiera drogę wiary w Bożą sprawiedliwość, jak powiedział w 3:21 i 3:22. I pokaże to na podstawie prawa, Tory, która zawierała Księgę Rodzaju, kiedy ludzie mówili o Torze, podając podstawowy przykład, a mianowicie przykład Abrahama w rozdziale czwartym, wersety od pierwszego do 25.

I tu właśnie przejdziemy dalej, ponieważ w oryginale nie było podziałów rozdziałów. Dziękuję jednak Bogu za przerwy w rozdziałach i teraz wersety, bo inaczej nie byłbym w stanie powiedzieć „zawróć się” do takiego a takiego fragmentu. Musiałbym po prostu zacytować jego część, tak jak zrobił to Paul i jemu współcześni, i oczekiwać, że będziecie wiedzieć, co cytowałem.

Rzymian, rozdział czwarty. Abraham zostaje usprawiedliwiony przez wiarę. To trudne.

Nie ma słowa w języku angielskim, którego mógłbym użyć, które oddawałoby pełny zakres semantyczny, więc w pewnym sensie wymyślam takie, które mówi, że Abraham został usprawiedliwiony przed Bogiem przez wiarę, 4:1 do 8. 3:31, wiara ustanawia prawo. Wskazał na to także w 3:21, gdzie Prawo i prorocy świadczą o wierze. Teraz zrobi midrasz na temat kluczowego tekstu, bardzo znaczącego tekstu, który był powszechnie cytowany.

Abraham jest powszechnym wzorem. Pokazuje, że nawet Abraham, ojciec narodu żydowskiego, nawet Abraham nie mógł się pochwalić swoimi dziełami. Wracając do 3:27, to nie chlubiąc się w rozdziale czwartym w wersecie drugim, Abraham nie mógł się chlubić swoimi dziełami.

Nawet on został pojednany z Bogiem dzięki zaufaniu, a nie osobistym zasługom. 3:28, 4:3 do 5. Jeden Bóg miał zamierzenie zarówno wobec nieobrzezanych pogan, jak i obrezanych Żydów. Mówił, że 3,29 i 3,30. Wróci do 4:9 do 12 i 16 do 18.

Jest to tutaj kluczowa kwestia i prawdopodobnie nie jest przypadkiem, że w tych listach, które dotyczą zwłaszcza Żydów i pogan, takich jak Rzymianie i Galacjanie, a także w pewnym stopniu Efezjan, będziecie kłaść nacisk na usprawiedliwienie przez wiarę. Nie żeby to nie miało znaczenia gdziekolwiek indziej, ale właśnie w tym miejscu należy szczególnie podkreślić, aby pokazać, że poganie również mają dostęp. Abraham jest kluczowym wzorem moralnym.

Jak wskazuje 4:1, był on głównym przodkiem Izraela. Późniejsi rabini czasami mówili o zasługach przodków. Być może w tym okresie pojawiły się pewne myśli w tym zakresie.

Trochę tego jest w Mekilcie, Mekilcie rabina Izmaela, Mekilcie podczas Exodusu, gdzie toczą się debaty na temat tego, przez czyje zasługi rozstąpiło się morze dla Izraela. Ale prawdopodobnie nie myśleli w tak precyzyjnych kategoriach, głównie w tym okresie. Ale Abraham był także wzorem dla Izraela.

Później rabini przedstawiali go jako wzorcowy nawrócony pogan. Tak więc, jeśli Paweł pisze do pogan, hej, oto ten, o którym ci powiedziano, prawdopodobnie jest modelem nawrócenia dla pogan. W modelu świadectwa dla pogan, wiele rabinicznych Hagad, rabinicznych historii.

Uwielbiam te historie, ale mówię o Abrahamie i Sarze, którzy dzięki temu, jak żyli, byli wzorowymi świadkami dla pogan. A Sara karmiła piersią dzieci wszystkich tych narodów i tak dalej. Wielu odwoływało się do wzoru dzieł Abrahama, w tym do jego wiary, którą uważano za jedno z jego dzieł.

Jednak wiara była podstawą posłuszeństwa Abrahama. Rodzaju 15:6, gdy uwierzył, został uznany za sprawiedliwego. A jednak ta zbawcza wiara Abrahama jest dość elementarna, ponieważ była dość niedoskonała.

Mam na myśli, że w 12 rozdziale Księgi Rodzaju Bóg obiecał Abrahamowi, że będzie miał ziemię, którą Bóg mu wskaże. A także będzie miał potomków, ponieważ w jego potomstwie narody będą w nim błogosławione. Zatem musi to wykraczać poza życie Abrahama.

Bóg uczyniłby z niego wielki naród, w przeciwieństwie do Wieży Babel, gdzie w rozdziale 11 chcieli wyrobić sobie sławę. W rozdziale 12 Bóg obdarzy Abrahama wielkim imieniem. Cóż, teraz rozdział 15, Abraham skarży się Bogu, że nie mam potomków.

Bóg obiecuje mu, że będzie miał potomków jak gwiazdy. Abraham mu wierzy i jest to poczytane za sprawiedliwość. Cóż, co Abraham robi w następnym wersecie? Zaczyna mówić: OK, nie, Boże, to On opiekuje się nasieniem.

A co z ziemią, o której wspomniałeś wcześniej? Zatem Bóg potwierdza tę obietnicę daną Abrahamowi. A co robi w następnym rozdziale? Nie oznacza to, że jest to następna rzecz, która wydarzyła się w jego życiu, ale następna rzecz, o której zdecyduje się opowiedzieć Księga Rodzaju. Już w następnym rozdziale Sara proponuje Hagar jako swego rodzaju zastępczą matkę.

Cóż, nie można ich za bardzo winić, ponieważ Bóg nie powiedział jeszcze wyraźnie, że stało się to przez Sarę. Ale w każdym razie postępują zgodnie z metodą kulturową. Bóg pobłogosławi także Izmaela.

Ale jego wiara jest bardzo niedoskonała w tej części. Kiedy dochodzimy do 22. rozdziału Księgi Rodzaju, sytuacja jest zupełnie inna. Abraham chodził z Bogiem przez te wszystkie lata.

Abraham zna wierność Boga. Abraham wie, że Bóg powiedział, że w Izaaku będzie wasze potomstwo. Myślę, że są powody, dla których mówi młodemu człowiekowi: Ja i chłopak wrócimy do ciebie.

Albo mówi do Izaaka: Sam Bóg zapewni ziemię na ofiarę całopalną. Jak czytamy w Liście do Hebrajczyków 11, wierzył, że jeśli zajdzie taka potrzeba, Bóg będzie mógł wskrzesić jego syna z martwych. To tak, żeby zrobić ładne porównanie z Jezusem.

Ale chodzi o to, że kiedy dotarliśmy do 22 rozdziału Księgi Rodzaju, miał on naprawdę silną wiarę, ponieważ widział Bożą wierność i dlatego był gotowy na coś takiego. Ale tutaj jest to wiara elementarna, Księga Rodzaju 15:6. Miało to miejsce przed tymi wszystkimi latami, ale on już okazał wiarę, udając się tam, gdzie Bóg mu kazał. Zatem wiara wyrażała się w posłuszeństwie.

Ale zbawiająca wiara nie musi jeszcze przypominać wiary z Księgi Rodzaju 22. My rośniemy. Powinniśmy rosnąć.

Ale Księga Rodzaju 15,6 mówi o podstawowej wierze, zbawiającej wierze i to właśnie on posiada. I to kontrastuje z prawem, które działa sprawiedliwie. Prawo działa.

Co prozelita może uznać za żądanie. Cóż, musisz zrobić to, to i to. Jeśli jesteś Żydem, jeśli tak cię wychowano, może to wynikać z twojej kultury i wiele rzeczy jest po prostu normalnych.

Ale w przypadku nawróconego pohana będziesz musiał dokonać wielu zmian. Cóż, Abramowi nie przypisywano sprawiedliwości w wyniku prawych uczynków, jak jest napisane w wersetach 4 i 5. Nie jest to coś, na co zasłużył. To nie była jego pensja.

Jeśli chcesz wiedzieć, jaka jest zapłata, rozdział 6 i werset 23 mówią o zapłacie za grzech. Zamiast tego Paweł kładzie nacisk na greckie słowo liczy, czyli *logizomai*. To termin związany z księgowością.

To termin księgowy. Jeśli jesteś księgowym, możesz się z tego śmiać, ale Bóg poczytał Abrahamowi sprawiedliwość. Przypisał mu sprawiedliwość.

I ten przypisany termin został użyty 11 razy w rozdziale 4. Jest to coś, czego dokonał Bóg. W wersecie 5 Paweł używa celowo prowokacyjnego języka, mówiąc: Bóg uniewinnia winnego. W Księdze Wyjścia 23 i wersecie 7 nigdy nie powinno się uniewinniać winnego, ale Bóg uniewinnia winnego.

Skąd on wie? Cytuje Dawida jako psalmistę, jako świadka. Uważano, że Dawid jest autorem wielu Psalmów, zwłaszcza gdy mówi o tym nagłówek. Cytuje więc Dawida jako świadka i używa Gezer HaShavah, łącząc ze sobą teksty z wersetów 4, 6 do 8. Bóg poczytał sprawiedliwość Abrahamowi.

Psalm 32: Jak szczęśliwy jest ten, któremu nie zostanie poczytana nieprawość, któremu odpuszczone są czyny. Psalm 32, 1 i 2. Psalmista wyraźnie zgrzeszył w kontekście wersetu 3, ale psalmista otrzymał przebaczenie. No cóż, w jaki sposób takie rozliczenie może mieć miejsce w naszym przypadku? Naśladujcie przez wiarę wzór Abrahama, ufając Bożej obietnicy, co ostatecznie prowadzi do obietnicy syna Bożego, syna mesjańskiego.

Abraham jest nie tylko ojcem narodu żydowskiego pod względem etnicznym, Rzymian 4:1, ale jest także ojcem wierzących pogan. Bóg pisze w ten sam sposób zarówno Żydów, jak i pogan. Abraham był wzorowym nawróconym poganem, więc możemy tutaj podążać za jego przykładem.

Kontekstem była także starożytna technika hermeneutyczna. Możemy się z tego cieszyć, bo to dobra technika hermeneutyczna. Księga Rodzaju 15:6 wydarzyła się ponad 13 lat przed obrzezaniem.

Zatem poprzedzało to poczęcie Izmaela w 16,4, a Izmael został obrzezany w wieku 13 lat w 17,25 Księgi Rodzaju. Zatem ktoś mógłby postawić zarzut, no cóż, wiecie, Abraham jest usprawiedliwiony przez wiarę, ale aby być częścią przymierza, trzeba zostać obrzezanym. I to byłoby uzasadnienie.

Paweł mówi, że nie, wydarzyło się to co najmniej 13 lat przed obrzezaniem Abrahama i Izmaela. Mówi o tym błogosławieństwie. Co ma na myśli mówiąc o tym błogosławieństwie w wersecie dziewiątym? Jak błogosławiona jest osoba, której grzechy zostały odpuszczone? Wracając do rozdziału czwartego, wersetów od szóstego do ósmego.

Pochodzenie etniczne a pochodzenie duchowe. Rabini twierdzili, że przodkowie, przynajmniej późniejsi rabini twierdzili, że zasługa przodków polega na tym, że można mieć zasługi przodków na błogosławieństwo. Twoi przodkowie radzili sobie dobrze.

Otrzymujesz część tej zasługi, ale jest ona niedostępna dla prozelitów. Ale Paweł nie mówi o Abrahamie w ten sposób. Używa Abrahama jedynie jako modelu.

Ludzie często mówili o duchowych przodkach. Byli to ludzie, na których się zachowywałeś, i których naśladowałeś jak rodziców. Duchowi spadkobiercy Abrahama są bardziej przez wiarę niż tylko zewnętrzną pieczęć obrzezania, jak mówi Paweł w wersach 11 i 12.

Niektórzy późniejsi rabini rzeczywiście mówią o obrzezaniu jako o pieczęci, tak jak to robił Paweł tutaj, w Tosefcie Barakota. Coś takiego mamy także w Liście Barnaby. Ale obrzezanie było znakiem przymierza, Księga Rodzaju 17:11. Niektórzy myślą, że Paweł zastępuje tutaj obrzezanie chrztem, ale Paweł nie wspomina tutaj o chrzcie.

Wspomina tylko o wierze. Pieczęcią ducha – niektórzy ludzie przechodzą do 2 Koryntian 1:22 i mówią, że pieczęcią ducha musi być chrzest, ale nie ma w nim wzmianki o chrzcie. Masz powiązania z Hermasem w drugim wieku, ale nie sądzę, że powinniśmy o tym tutaj czytać.

Więc po prostu zostaw to poza dyskusją. Ale mówi o wierze. Będzie mówił o chrzcie w rozdziale szóstym, ale poczekajmy, aż do tego dojdziemy.

Potencjalny sprzeciw, który można zgłosić. Cóż, sprawiedliwy może bać się Boga, ale prozelita musi zostać obrzezany. I ma to sens w oparciu o Księgę Rodzaju 17.10-14. Prawdę mówiąc, był taki czas, gdy jako młody chrześcijanin patrzyłem na to i myślałem: hmm, nie wiem, czy Paweł dobrze to zinterpretował.

A jeśli nie potrafię zrozumieć czegoś, co jest albo w argumentacji Pawła, albo czegoś, co działa jak argument Pawła, będę musiał przejść na ortodoksyjny judaizm. A najlepszą rzeczą, jaką mogę zachować w mojej wierze, jest jeden Bóg i Jezus, ale będę musiał przestrzegać Tory. Paweł mówi, że nawet obietnica ziemi została dana Abramowi, gdy był nieobrzezany.

A było to wieki przed wprowadzeniem prawa, Rzymian 4:13. Swoją drogą, powinienem dokończyć to, co powiedziałem, czytałem Księgę Powtórzonego Prawa i właśnie zobaczyłem, jak zbawienie polega na łasce i konieczności posiadania prawa w sercu i tak dalej. A potem, przechodząc pomiędzy tym a Pawłem, byłem przekonany, że Paweł faktycznie rozumie istotę prawa i że jego przesłanie jest właściwe. I rzeczywiście, słyszałem, jak rabin wyjaśniał tę kwestię, a Paweł odpowiedział na jego sprzeciw.

Rabin nie wiedział, że Paweł odpowiedział na jego sprzeciw. Ale w każdym razie obrzezanie, mówi w wersecie 11, jest jedynie zewnętrznym znakiem lub pieczęcią jego wiary, 4:11, ale nie jest z natury istotne dla duchowego obrzezania, daru ducha z 2:25 do 29 Język pieczęci, kiedy on mówi o tym jako o pieczęci, to obrzezanie, pieczęć może być użyta jako symbol.

Tak jest użyte w Księdze Wyjścia 28:11, 21 i 36. Znak przymierza, coś, tęcza była znakiem przymierza w Księdze Rodzaju 9:12, 13, 16 i 17. Ale jako znak przymierza, tęcza nie była sama w sobie wybawieniem.

To było przypomnienie. Obrzezanie nie było przymierzem samym w sobie. To był znak przymierza.

Ale jeśli Bóg bez tego przyjmie serce, jak twierdzi Paweł, mamy obietnicę przez wiarę, wersety od 13 do 25. Pierwotny Boży plan obietnic kontrastuje z prawem właściwym dla Izraela. Pierwotny plan Boga był szerszy.

Paweł argumentuje, że w Liście do Rzymian 4 i 3 do Galatów Charles Talbert, który również napisał bardzo dobry krótki komentarz do Listu do Rzymian, zauważa, że różni myśliciele żydowscy podkreślali niektóre przymierza biblijne, bagatelizując inne. Traktowanie Pawła nie jest tu już bardziej specyficzne. Podkreśla przymierze, które jest najbardziej istotne dla jego argumentacji, a jest to przymierze z Abrahamem.

Ziemia tutaj, obietnica tej ziemi. W języku hebrajskim *eretz* ziemia mogła odnosić się albo lokalnie do ziemi, albo do świata, całej krainy. A w czasach Pawła obietnica odziedziczenia ziemi zwykle odnosiła się do całego świata, czyli odziedziczenia świata przyszłego.

Zatem Paweł nie musi się martwić przedstawianiem tutaj argumentu, ponieważ został on już powszechnie zaakceptowany. Język dziedziczenia jest często używany w idiomach życia nadchodzącej epoki. Rzymian 8:17, mówiąc o tym, że będziemy dziedziczyć z Chrystusem.

1 Koryntian 6:9-10, oni odziedziczą królestwo. 15.50, co odziedziczy królestwo? 5:21, ci nie odziedziczą królestwa, jeśli popełnią wszystkie te grzechy.

Dlatego często używano języka dziedziczenia. Nawiasem mówiąc, nie chodzi tylko o Pawła, ale także o inne miejsca w literaturze żydowskiej. Odziedziczenie nadchodzącego świata, przywołanie języka przychodzącego narodu żydowskiego i odziedziczenie ziemi, kiedy przyjdą do ziemi Kanaan.

Paweł mówi, że wiara nie unieważnia prawa. Powiedział to już o 3:31. I mówi, że prawo nie może unieważnić wiary i obietnicy danej wcześniej, 4:14. Funkcja prawa w tym przypadku nie oznacza, że jest to jedyna funkcja prawa, ale w 4:15 mówi, że funkcją prawa jest ujawnianie błędów, a nie uznawanie sprawiedliwości. Jest to standard, o ile tak to traktujemy, a nie dar zapisany w naszych sercach.

To standard, który pozwala nam wiedzieć, kiedy coś nam nie wychodzi. Dotyczy to nie tylko tych, którzy są w Prawie, ale także tych, którzy wierzą, czyli pogan, 4:16. To sformułowanie może pozwalać na kontynuację planu dla narodu żydowskiego pod względem etnicznym, który jest rozwinięty w rozdziale 11, ale nie cytuje on błogosławieństwa wszystkich narodów w Abrahamie, jak to robi w Galacjan 3.8, który często pojawia się w Księdze Rodzaju, Księdze Rodzaju 12: 3, 18:18 i 22:18. Ale raczej cytuje Księgę Rodzaju 17, wersety od czwartego do szóstego tutaj, w Liście do Rzymian 4:17. Abraham jest ojcem wielu narodów. Cóż, w Genesis, kto to mógłby być? Będą to Midianici, Midianici i inni potomkowie etniczni.

Jednak niektóre tradycje żydowskie mówiły, że to był świat. Jednak nie wszyscy fizyczni potomkowie dziedziczą przymierze. Jest to jasne w Księdze Rodzaju 17:7 i 8. Paweł rozwija to w Rzymian 9:6 do 13 i 25 do 29.

Dlatego kładzie nacisk na Abrahama. Będąc ojcem wielu narodów, w rzeczywistości oczekiwał czegoś większego. Jeśli weźmiemy to pod uwagę jako naród żydowski, liczebność narodu żydowskiego może nie być postrzegana jako gwiazdy na niebie w taki sam sposób, jak gdyby obejmowała wszystkich tych, którzy przychodzą do jedynego prawdziwego Boga przez Jezusa, Króla Izraela .

NT Wright dostrzega wiele kontrastów pomiędzy tym fragmentem a tym, co zostało powiedziane wcześniej w Liście do Rzymian 1. To przygotowuje nas na język Adama z rozdziału 5. Ludzkość nie rozpoznała swojego stwórcy. Abraham ufał Stwórcy. Ludzkość zignorowała moc Boga.

Abraham zaufał Bożej mocy. Ludzkość nie oddała Bogu chwały w rozdziale 1. Abraham oddał chwałę Bogu. Ludzkość zhańbiła ich ciała.

Abraham znalazł nową siłę w swoim ciele. Ludzkość wykorzystywała swoje ciała w nieproduktywnych stosunkach z osobami tej samej płci. Abraham i Sara poczęli dziecko, które w cudowny sposób rozrodziło się i rozmnażało.

Możemy także porównać Abrahama z tym, co Paweł mówi o wierzących, ponieważ o to mu chodzi. Zamierza zastosować to do wierzących. Abraham uwierzył Bogu, który wskrzesza umarłych, twórczo powołując do życia, 4.17. Otóż wiara zmartwychwstania jest wierna dla kolejnych wierzących, 4.19 i 4.24. Wiara w przewyższenie tego, co nazywa martwością łona Sary, 4,19, jest także wiarą w zmartwychwstanie, 4,17. Abraham zachował nadzieję pomimo beznadziejności sytuacji, werset 18, tak jak wierzący muszą to zrobić w rozdziałach 5 i 8. Abraham był mocny w wierze, 4.19 i 4.20. Cóż, niektórzy wierzący są słabi w wierze, więc musimy się od niego uczyć.

Abraham był w pełni przekonany i w rozdziale 14 Paweł użył tego języka w stosunku do wierzących, że powinniśmy być w pełni przekonani. Abraham nie chciał wątpić, diakrino , a wierzący w 14:23 powinni odmówić diakrino . Zakres semantyczny tego słowa jest nieco szerszy niż w języku angielskim.

Zatem w jednym przypadku oznacza to wątplenie, w innym przypadku oznacza to coś innego, ale jest to ten sam termin i ma tam skojarzenie. Abraham unikał niewiary, apostii . Cóż, Paweł zauważa niewiarę większości współczesnego Izraela i zauważa to jako ukryte ostrzeżenie dla wierzących, abyście nie zostali odcięci przez niewiarę.

Abraham uwielbił Boga przed wypełnieniem się obietnicy. Niektórzy odmówili uwielbienia Boga, dotyczy to zwłaszcza pogan w 1:21, nawet po jego dziełach. Wierzący muszą chwalić Boga za Jego miłosierdzie, 15:6 i 9. Wiara została poczytana Abrahamowi za sprawiedliwość.

To wzór dla wierzących. Tutaj, patrząc na przedmiot naszej wiary, w wiarę Abrahama, jest to obietnica. Mówi o obietnicy w 4:20 i 4:21. Mówił o tym także w 4:13, 4:14 i 4:16. Paweł użył wcześniej tego języka obietnicy w 1,2-4 w odniesieniu do Mesjasza, syna Dawida, syna Bożego, obiecanego u proroków.

Odziedziczenie świata, 4:13, zapowiadało królestwo, tych, którzy będą królować za życia, 5:17 i język Daniela 7:14-22. Obiecane nasienie może być zapowiedzią bardziej szczegółowego nasienia. Paweł przedstawi ten argument w Liście do Galacjan 3:16. Będzie mówił o Izaaku jako o dziecku obietnicy, rozdział 9 i werset 8. Ale jego rodowód obejmował także późniejszą obietnicę, jak obietnice rozwijające się wraz z nasieniem Dawida, Rzymian 1:3, patrząc wstecz na 2 Samuela 7:12, co w kontekście nie odnosi się do jednego Mesjasza, ale do linii Dawida. Ale ostatecznie obietnica ta nadal się rozwija, gdy prorocy mówią o tym z domu Dawida, który będzie panował jako Izajasza 9, obiecane nasienie, oraz podczas zmartwychwstania jako wzór dla 4:24. Przygotowuje więc wszystko do zastosowania tego.

W 4:23 i 4:24 mamy zastosowanie dla wierzących w punkcie kulminacyjnym tego. Wydarzenia te wydarzyły się dla tych, którzy byli w to zaangażowani, ale zostały napisane po to, abyśmy mogli się od nich uczyć. Paweł mówi, że w rozdziale 15 w wersecie czwartym mówi o tym w 1 Koryntian 10:11, mówiąc o nieposłuszeństwie Izraela na pustyni.

Te rzeczy są dla nas przykładem, więc nie powinniśmy robić tego, co oni. W rozdziale czwartym, w wersecie 25, Paweł podsumowuje i używa zdań równoległych z biernikiem, które zwykle oznaczają ze względu na, ale używa tych zdań równoległych jedynie dla efektu retorycznego. Pierwsza klauzula jest przyczyną wymagającą śmierci Jezusa.

Drugim jest cel, czyli ostateczna teleologiczna przyczyna zmartwychwstania. Bóg pisze do wierzących z powodu śmierci Jezusa (4,25) i z powodu Jego zmartwychwstania, rozdział piąty, werset dziewiąty. Istnieją różne aspekty, które Paweł podkreśla w różnych punktach, aby zachować równowagę retoryczną.

4:24 i 4:25 mogą nawiązywać do Izajasza 53, wersetów od 5 do 12. Pozwolę sobie tylko na krótki komentarz na ten temat. Izajasza 42 do 49, te fragmenty wyraźnie odnoszą się do Izraela jako sługi Bożego.

Izajasz 42 wersety 18 i 19, który jest ślepy, ale mój sługa, lub tak głuchy jak mój posłaniec, którego wysyłam. Izrael był sługą Boga, ale cały Izrael nie zawsze wypełniał swoją misję. A Izrael jest karany w kontekście swoich grzechów.

I tak Bóg wzbudza w Izraelu jednego, aby cierpieć za Izrael. I mamy to w 49. rozdziale Księgi Izajasza, gdzie ktoś cierpi za Izrael. I znowu 52:13 do 53 w wersecie 12, gdzie ktoś cierpi w imieniu Izraela.

Możesz to postrzegać jako sprawiedliwą resztkę, a może ostatecznie, cóż, retrospektywnie, możemy zobaczyć, że zostało to wypełnione przez Jezusa. A wtedy także naśladowcy Jezusa mają być światłem dla narodów. W ten sposób mamy wypełniać misję sługi.

Ale ten, który cierpi za Izraela, twierdzi, że nie uczynił nic złego. Izrael w rozdziale 40 jest podwójnie karany za swoje grzechy. Ale w rozdziale 53 nie znaleziono w jego ustach żadnej nieprawości i cierpieć za swój lud.

I właściwie w latach 52.13-15 posypiecie wiele narodów i tak dalej. Ale tak czy inaczej, mamy w tym fragmencie linki do następującego argumentu. Słowo paraptoma , czyli przestępstwo, które tu mamy, przygotowuje do sześciu jego zastosowań w następnym rozdziale w wersetach od 5:15 do 20.

Dikajozza lub uniewinnienie przygotowuje do 5.18, gdzie kontrastuje z paraptomą , przeciwstawia się wykroczeniu. Mamy uniewinnienie od Boga. Następująca część, 5:1 do 11, ale wykraczając poza nią, następna część uszczegóławia znaczenie śmierci Jezusa z powodu grzechu.

Odwrócenie gniewu Bożego w 5 :9 przez śmierć Jezusa. W 5:18 i 19, doskonałe posłuszeństwo Jezusa aż do śmierci, odwracające nieposłuszeństwo Adama. Cóż, zostaliśmy naprawieni i pojednani przez Chrystusa.

Rozdział piąty, wersety od 1 do 11. Paweł w dalszym ciągu odwołuje się do przykładu Abrahama z rozdziału czwartego. Dlatego na początku masz zatem w 5.1. Wierzący zostali usprawiedliwieni przez wiarę.

Powiedział to już w 4.25 i mówił o tych, którzy wierzą w 4.24. No cóż, teraz mówi, że mamy pokój z Bogiem. Teraz jest wariant tekstowy. Trwa debata na temat tego, czy oznacza to pokój z Bogiem, czy też pozwala nam mieć pokój z Bogiem.

Jednak w kontekście znacznie bardziej prawdopodobne jest, że będzie to stwierdzenie, że mamy pokój z Bogiem. Jest to coś, czego Bóg już dokonał. Nie jesteśmy już wrogami, rozdział piąty i werseł 10.

Pojedналиśmy się z nim, wersety 10 i 11. Zatem nie jesteśmy już w wrogości z Bogiem. Mamy teraz pokój z Bogiem.

Dokonało się to poprzez śmierć i zmartwychwstanie Jezusa w 4.25. Rozdział piąty i werset drugi. Jezus wprowadził wierzących do łaski przez wiarę, dając nam tę łaskę, w której stoimy. Łaska i wiara odzwierciedlają to, co mówił przez cały czas: 3:22, 3:24, 4:3 i 4:16. Wiem, że zabrzmieć powtarzalnie, podając numery wszystkich wersetów, ale próbuję tylko pokazać, jak blisko powiązany jest ten argument.

Paweł jest naprawdę genialny w łączeniu tych rzeczy i sposobie, w jaki jego umysł współpracuje z Pismem Świętym. Cóż, przez Jezusa mamy tę łaskę, w której teraz stoimy. Znowu toczy się dyskusja na temat czasów czasowników, ale możemy zrozumieć, że czas doskonały oznacza, że pozostajemy w łasce Bożej.

W przeciwieństwie do upadku z 11:20 i 14:4, nie powinniśmy myśleć o sobie jako o wchodzeniu i wychodzeniu ze stanu łaski. Jakby, och, kichnąłem. Och, mam nadzieję, że nie wypadłem z łaski.

Paweł czasami mówi o wypadaniu z łaski. To znaczy, on naprawdę mówi o potrzebie wytrwałości. List do Galatów, rozdział piąty i werset czwarty.

Popadłeś w niełaskę. Zostałeś odcięty od Chrystusa. Pragniecie być usprawiedliwieni przez prawo.

Zobaczmy to w Liście do Rzymian 11:22 i tak dalej. Ale to nie jest tak, że jesteśmy w niepewnej sytuacji. Uwierzaliśmy w Chrystusa.

Zostaliśmy ochrzczeni w Chrystusa. Duch Święty żyje w nas. Jesteśmy świątynią Ducha Świętego.

Tak długo jak nie odwrócimy się od Chrystusa, jesteśmy w Chrystusie. Niestety, niektórzy ludzie się odwracają. I czy zgodnie z podejściem kalwińskim nie zostali zbawieni od początku, czy też zostali zbawieni i odpadli, zgodnie z podejściem anomińskim, musimy się w tym momencie zająć.

Chociaż mógłbym powiedzieć, że to prawdopodobnie zależy od tego, na który tekst się patrzy, ponieważ niektóre teksty traktują o tym z wiecznego punktu widzenia Boga, a inne z punktu widzenia ludzkiego doświadczenia. I myślę, że właściwie jedno i drugie może być poprawne. Musimy tylko ustalić, z jakiego punktu widzenia patrzemy, ale niech tak będzie.

Przechwalanie się. Cóż, macie fałszywą chętność w Bogu, kaukaumai, w Bogu lub w prawie, już w 2:17 i 23. Ale w rozdziale piątym i wersecie drugim, w Jezusie, wierzący mogą chlubić się nadzieją.

A także chlubimy się naszymi cierpieniami, radośnie chlubimy się naszymi cierpieniami, 5:3-5. Ostatecznie podsumuje to w rozdziale piątym i wersecie 11: chlubimy się Bogiem. W każdym z tych trzech przypadków jest to to samo greckie słowo, chociaż nie zawsze jest ono tłumaczone w ten sam sposób przez wszystkich tłumaczy. Nie wiem dlaczego.

Słowo nadzieja . Co to znaczy chlubić się nadzieją i doskonalić ją poprzez cierpienie? Cóż, w Jezusie cierpienie prowadzi do nadziei. I podąża za przykładem, który właśnie wspomniał o nadziei zmartwychwstania Abrahama w 4.18. Nasza nadzieja koncentruje się na zbawieniu eschatologicznym, zbawieniu w czasach ostatecznych, rozdział ósmy, wersety 20, 24 i 25.

Nadzieja na dzielenie się chwałą Bożą, rozdział ósmy, wersety 18, 21 i 30. To, co zostało utracone w Adamie, zostało teraz przywrócone w Chrystusie, a chwała została przywrócona. Nadzieja w cierpieniu.

Podobnie jak Abraham w 4:19, ufamy Bożej obietnicy, nawet w obliczu niemożliwych do pokonania przeszkód, 5.3. Chwalimy się nie tylko bezpośrednią nadzieją, 5:2, ale także cierpieniem, które ostatecznie wzmacnia nadzieję, 5:3, a następnie ponownie w rozdziale ósmym. Niektórzy filozofowie i apokaliptycy, a także apokaliptyczni autorzy żydowscy mówili o radości, nawet jeśli cierpi się. Paweł używa porywającego łańcucha retorycznego.

Jest to retoryczny sposób na kulminację lub soryt, jak się to czasem nazywa, gdy jedna rzecz prowadzi do drugiej, prowadzi do drugiej. Mówi, że nasze cierpienie, nasz ucisk prowadzi do wytrwałości i ostatecznie prowadzi do nadziei. Wytrwałość jest niezbędnym wyrazem wiary w życie wieczne.

Wspomniał o tym już w rozdziale drugim, w wersecie siódmym. Wiara nie zbawia, jeśli nie jest wytrwałą wiarą. Zarówno kalwini, jak i arminianie są co do tego zgodni.

Ludzie, którzy nie zgadzają się w tej kwestii, mieszają i dopasowują części kalwinizmu i arminizmu, jakie chcą, i wymyślają coś, co jest wygodne. Byli ludzie, których spotkałem na ulicach. Powiedzieli mi, że tak, zapytałem ich, czy znają Chrystusa, czy wiedzą na pewno, dokąd idą.

Powiedzieli, że tak. I pytasz ich dlaczego. Modlili się z kimś 15 lat wcześniej, nigdy nie byli w kościele, tak naprawdę nie myśleli o Bogu, nie był to ważna część ich życia.

To nie jest zbawiająca wiara, ponieważ zbawiająca wiara oznacza, że przychodzimy do Boga. Przechodzimy na stronę Boga. Jesteśmy ocaleni od buntu przeciwko niemu.

Zatem wytrwałość jest konieczna. Wiara nie zbawia bez wytrwałości. Masz to o 11:22. Aby i ty nie został odcięty.

1 Koryntian 9:27, gdzie Paweł mówi, abym sam nie stał się odrzuconym lub nie zyskał uznania. 2. List do Koryntian, rozdział 13, poddamy siebie próbie, aby zobaczyć, czy trwacie w wierze. Zaufaj, że zdasz sobie sprawę, że nie jesteśmy adakamos , niezatwierdzeni.

Galacjan 4,19. Rodzę, aż Chrystus na nowo ukształtuje się w was. 5.4 Już wspominałem i mógłbym ciągnąć dalej. Z pewnością, kiedy dojdiesz do Listu do Hebrajczyków, ale nawet rozdział 5 Jakuba, wersety 19 i 20, 2 Piotra rozdział 2 i Apokalipsa św. Jana wiele razy.

W każdym razie teksty mówią, jeśli wytrwacie w wierze. Powtórzę raz jeszcze: nie będę wdawał się w debatę pomiędzy kalwinistami i Arminianami , ale obaj zgadzają się, że trzeba wytrwać. Mówi więc o ucisku, wystawieniu na próbę charakteru, dokime , co przetrwało próbę, 5.4. Wiara okazuje się autentyczna poprzez trudy życia.

Nie musi być idealnie, ale rośnie. Możemy porównać Adakamosa , tego, który nie zdał egzaminu z rozdziału 1 i wersetu 28. To jest dokime .

Wytrzymuje próbę. Podobne pomysły masz w 1 rozdziale Jakuba, wersetach od 2 do 4 oraz w 1 Liście Piotra 1:6 i 7 i tak dalej. Prawdziwość zostaje udowodniona tam i przy pomocy ducha w 5:5, który potwierdza nadzieję na życie wieczne.

Jeśli chodziłeś z Panem i przyszedł próby, a mimo to nadal chodzisz z Panem, to daje ci pewność. Paweł mówi to w Liście do Filipian 1. Mówi: wiesz, wierzę, że wytrwasz. A kontekst wynika z tego wszystkiego, co już zrobiłeś, wiesz, przetrwałeś próbę czasu.

Rozdział 6 Listu do Hebrajczyków jest podobny. Bez wstydu nadziei, 5:5. Cóż, niektóre fragmenty tego języka mogą przywoływać na myśl Psalm 119, werset 116, w którym ktoś może się wstydzić, jeśli jego nadzieja okaże się fałszywa. Ale nie będziemy wstydzić się naszej nadziei.

Wierzący nie doznają eschatologicznego wstydu. Masz to w 116. Paweł nie wstydzi się ewangelii.

A w 9:33 i 10:11, gdzie każdy, kto mu ufa, nie zostanie zawstydzony. Jaka jest podstawa naszej pewności w wersecie 5? Podstawą naszej ufności w ducha Bożego jest świadectwo Bożej miłości do nas. Co ma na myśli mówiąc o miłości Boga? Wiesz, tutaj mamy to samo z konstrukcją dopełniacza.

Czy jest to miłość Boga do nas, nasza miłość do Boga, czy nasza miłość do siebie nawzajem? Miłość wierzących do Boga pojawia się w 8.28. Miłość Boża może być przez nas. O 15:30 jesteśmy kochani przez ducha siebie nawzajem. Ale kontekstem jest tutaj miłość Boga do nas.

Tak jak to masz w 8,35 i 39, nic nas nie oddzieli od miłości Bożej. W wersecie 5.8 Bóg okazał nam swoją miłość w ten sposób, że gdy byliśmy grzesznikami, Chrystus za nas umarł. Zatem miłość Boga jest tutaj miłością Boga do nas.

Duch Boży wstąpił do naszych serc i zapewnia nam dobry wynik, ponieważ duch Boży zaświadcza, że Bóg nas kocha i że Bóg jest z nami. Kiedy mówimy o słuchaniu Bożego głosu, wiesz, istnieją różne sposoby, w jakie Bóg może przemawiać. Z pewnością, wiecie, w Dziejach Apostolskich często mówił o ewangelizacji.

To jest temat Dziejów Apostolskich. Więc to są rzeczy, które są rejestrowane. Duch mówi: Idź i przyłącz się do tego rydwanu, albo zejdź i przyjmij tych ludzi, którzy przyszli do ciebie.

Ale myślę, że jedną z rzeczy, które Bóg do nas mówi najczęściej i najgłębiej, do najgłębszego rdzenia naszej istoty, jest przypomnienie, że nas kocha. Czasami możemy nie być gotowi tego słuchać ze względu na nasze pochodzenie prawnicze lub coś w tym rodzaju, ale to właśnie mówi do nas Bóg, to jest Jego miłość do nas i to, że jesteśmy Jego dziećmi. Zobaczymy to w rozdziale 8. Kiedy byłem naprawdę młodym chrześcijaninem, wiesz, miałem te uczucia i wrażenia, a czasami pomagało mi to w służbie komuś.

Ale czasami, wiesz, było to po prostu spowodowane tym, co zjadłem na obiad, niestrawnością. Ale pewnego dnia modliłem się i po prostu poczułem, że Bóg, czułem w swoim sercu, że Bóg da mi to, o co go prosiłem. I Bóg wiedział, czego chciałem najbardziej.

Chciałem go usłyszeć. I poprosiłam go, aby otworzył moje uszy, aby usłyszeć jego głos. I spodziewałem się, że powie coś w stylu Keener: Powiem ci, że zrobiłeś to źle, to źle, to źle.

Ale zamiast tego była to najpiękniejsza miłość, jaką kiedykolwiek słyszałem. I każdego dnia wychodziłem, żeby go znowu usłyszeć. Nie żeby miejsce miało znaczenie, ale wiesz, byłem młodym chrześcijaninem, nie zdawałem sobie z tego sprawy.

Ale to było miejsce, w którym spotkałem Boga. Dlatego warto było wrócić i posłuchać go ponownie. Ale pierwszą rzeczą, jaką usłyszałam, było to, moje dziecko, bardzo cię kocham.

I tak długo czekałem, aż sobie to uświadomisz. Ponieważ jesteś zajęty robieniem tego i tamtego, bo myślisz, że sprawia mi to przyjemność. I to nie tak, że nie cenię tych rzeczy.

Ale przede wszystkim kocham Cię. Dlaczego uciekasz z moich uścisków? Od tego dnia zacząłem głębiej poznawać jego miłość. I pewnego dnia po raz pierwszy w życiu się zakochałem.

Powiedziałam: Boże, jak bardzo mnie kochasz? Trochę bzdurny, jak nastolatek, być może pierwszy zakochany. I powiedział: Moje dziecko, spójrz na krzyż. Spójrz na gwoździe w rękach Jezusa.

Spójrz na gwoździe w jego stopach, włócznię w boku i ciernie w jego czole. Zobacz krew. Mój synu, tak bardzo cię kocham.

I mógłbym opowiedzieć więcej historii na ten temat. Ale zacząłem zdawać sobie sprawę, że nikt nie mógłby wiedzieć, jaki naprawdę jest Bóg, i nie zakochać się w Nim do szaleństwa. A większość świata po prostu nie wie, jak łaskawy jest Bóg.

Nawet nie zdawałem sobie sprawy, że o tym jest ten tekst. Ale ten tekst mówi o tym, że Bóg rozlał swoją miłość w naszych sercach. Zostało nam to dane przez Ducha Świętego.

Kolejne trzy wersety definiują tę miłość w kategoriach krzyża. To tak, jakby Duch Święty przychodził do naszych serc, wskazując na krzyż i mówiąc: „Tak bardzo cię kocham”. To cena, którą zapłaciłem, abyś był mój.

I nic nie jest w stanie nas odłączyć od miłości Boga. I to jest nasza pewność. Dzięki temu wiemy, że będziemy z nim, bo tak bardzo nas kocha.

Mówi, że miłość Boża rozlewa się przez Ducha, nawiązując do języka wylania Ducha Świętego, jak w Księdze Joela 2:28 i 29 oraz w niektórych innych tekstach, Izajasza 32, Izajasza 44, Ezechiela 39. To też jest tak: ponieważ Duch Święty był często kojarzony z natchnieniem, Duch po prostu inspirował nas tą wiedzą. I mówi o Duchu jako o darze.

Oczywiście prorocy mówili o wylaniu Ducha na cały lud Boży w czasach ostatecznych. Ale były pewne tradycje żydowskie, które mówiły: no cóż, wiesz, nikt w naszym pokoleniu tak naprawdę nie jest godny Ducha. A może Hillel był godny Ducha, ale jego pokolenie nie było godne, aby on otrzymał Ducha.

Ale List do Galacjan, rozdział piąty i werset piąty, dla nas wszystkich otrzymaliśmy Ducha od Boga w darze. A miłość Boża, Duch, wskazuje na ofiarę Chrystusa w wersety od szóstego do dziewiątego. Chrystus został wydany za nasze przestępstwa, 4:25 .

A teraz Paweł zamierza rozwinąć tę kwestię. Rzadko kiedy ktoś umierał za drugiego i to tylko za kogoś dobrego. Śmierć za przyjaciół była grecką wartością, ale kto umarłby za swoich wrogów? Ale Chrystus umarł za nas, gdy byliśmy jego wrogami.

Grzesznicy, 5:8 – mówi. Godni gniewu w 5:9. Wrogowie Boga w 5:10. 5:6 do 11 wyjaśnia, że Jezus umarł z powodu naszych występów. 4:24 mówi, że stało się tak dlatego, że Jezus umarł z powodu naszych występów.

Cóż, nie, 5:6 do 11 wyjaśnia, co to znaczy, że Jezus umarł z powodu naszych występów. Różne aspekty śmierci Jezusa są omówione gdzie indziej, jak w 5:18 i 19 lub 6.3 do 10. Ale tutaj mamy w 5:9 krew Jezusa łagodząca gniew Boży.

Powtórzę jeszcze raz: ukrzyżowanie nie było przede wszystkim krwawe. Nie to było główną cechą tego rodzaju śmierci. Ale wzmianka o krwi ma tam podłoże teologiczne.

Współczesna teologia często nie czuje się komfortowo w obliczu gniewu Bożego. W przeciwieństwie do Pawła, który o tym mówi, Rzymian 9:22, 1 Koryntian 1:18, 3:17, 8:10, 11:30-32, Filipian 1:28, 3:19, 1 Tesaloniczan 1:10, 2: 16, 5:3, 5:9 oraz w Rzymian 1:18, 2:5, 2:8, 2:12, 3:5, 4:15. Spójrz, jeśli nie chcesz wierzyć w gniew, Bóg może rozgniewać się na grzech. Będzie mnóstwo fragmentów Pisma Świętego, z którymi będziesz musiał się uporać.

Ale to uwydatnia głębię ofiarnej miłości Chrystusa. Pasuje do niektórych koncepcji biblijnych i innych starożytnych. Jeśli chcesz zobaczyć krew powiązaną z odkupieniem, Exodus 29:36, 30:10, 34:25, Kapłańska, kilka fragmentów.

Krew łagodząca gniew Boży, Liczb 16:46. Ofiary za grzechy często łączy się z pokutą. Tam jest cały akapit przykładów. Ofiary za przewinienie również.

Zastępcze pojednanie odbywa się w rytuałach kananejskich i hetyckich. Masz to w pogaństwie grecko-rzymskim. Takie zrozumienie mieliście już we wczesnym judaizmie.

Mówi o tym Jinte Kim. Zatem ludzie powinni byli zrozumieć, o czym tu mowa. Ale podsumowanie sekcji znajduje się w rozdziale piątym, wersecie 11, a przynajmniej sądzę, że jest to prawdopodobnie podsumowanie sekcji.

Podsumowania końcowe były bardzo częste. Zbawienie zależy także od zmartwychwstania. Widzimy 5:9 i 10 oraz 4:24 do 5:25. Chlubienie się w 5:11 osiąga punkt kulminacyjny to, co mamy w 5:2 i 3. I mówi: przez naszego Pana Jezusa Chrystusa.

I to stanowi ramę akapitu. Nazywa się to inclusio , gdzie zaczynasz i kończysz tą samą nutą, ale niekoniecznie masz odwróconą równoległość pomiędzy 5:1 a 5:11. Zatem następnym razem przyjrzymy się kontrastowi, jaki Paweł tworzy pomiędzy Adamem a tym, którego przedstawia jako nowego Adama, jako Chrystusa. Ale kontynuując to, pamiętajmy, że to, co mamy, życie wieczne, które mamy, nasze istnienie jako istot stworzonych, zawdzięczamy Bogu, ale nasze zbawienie zawdzięczamy Bogu.

I kosztuje to Boga bardzo wysoką cenę. Nigdy nie zapominaj, jak bardzo Bóg cię kocha, bo tego dowodzi krzyż.

To jest dr Craig Keener w swoim nauczaniu na temat Listu do Rzymian. To jest sesja numer 6 na temat Rzymian 3:24-5:11.